

[Ahlmann-Ohlsen]

afgørende med i Øst. Faktisk er starten allerede gået, og det lader til, at danske virksomheder er kommet lidt for sent ud af starthullerne.

I dagbladet Børsen den 29. september dette år er der offentliggjort en undersøgelse fra det amerikanske East European Investment Magazine, som viser, at norske og finske virksomheder i perioden fra oktober 1991 til marts 1993 har investeret mere end dobbelt så meget i Øst- og Centraleuropa som de danske, mens svenske virksomheder har investeret mere end 5 gange så meget og Østrig har investeret mere end 10 gange så meget.

For at øge disse investeringer markant har Danmark en forpligtigelse til at skabe de bedst mulige vilkår for vores virksomheder. Et af de steder, hvor vi f.eks. har trådt os selv over tærne, er i forhold til de eksportkreditordninger, der er rettet mod Østeuropa. De har fungeret for dårligt i praksis, og administrationen af ordningerne har været præget af en usmidig indstilling.

Det er fuldstændig uacceptabelt, at danske virksomheder, herunder fødevareraktiviteter, har vanskeligt ved at opnå eksportgarantier, når de f.eks. handler med de nye private virksomheder i Østeuropa, som har eksisteret i mindre end to år. Hvad ligner det! Det var nu engang så sent som i 1989, at de østeuropæiske lande fik deres frihed igen, og endnu den dag i dag kæmper borgere og virksomheder i Øst imod de bureaukratiske og forældede samfundsstrukturer, som har vist sig sværere at udrydde end de forhadte kommunistiske regimer.

Danmark skal ikke bidrage til at gøre processen endnu vanskeligere med bureaukratiske regler. Derfor må samfundet lette og smidiggøre reglerne for eksportkreditgarantierne til Østeuropa, samtidig med at sagsbehandlingen gøres lettere og hurtigere. Til gengæld må danske virksomheder så være klar til selv at bære en betydelig større del af risikoen ved projekter specielt i Østeuropa; anderledes kan det ikke være. Administrationen af eksportkreditordningen for Østeuropa trænger således til at blive gennemgået med realistiske, men kritiske øjne.

Med vedtagelse af dagens motiverede dagsorden kommer det forhold nu på plads, og Det Konservative Folkeparti er overordentlig tilfreds med, at vi i Danmark kan fastholde den brede og dermed slagkraftige politiske enighed omkring fremtidens danske Øststøttepolitik.

(Kort bemærkning).

Riishøj (SF):

Jeg tror, at hr. Ahlmann-Ohlsen kiggede ned på mig, da han i forbindelse med nogle indledende betragtninger sagde noget med, at når man kritiserede de lande før 1989, så blev man straks kaldt koldkriger. Sådan var det jo ikke. Vi kritiserede alle sammen de østeuropæiske lande på det tidspunkt, mit parti i hvert fald lige så meget som De Konservative. Det, uenigheden gik på, var, i hvilken grad systemerne skulle undergraves gennem en oprustning fra vestlig side eller gennem en støtte til det, jeg vil kalde civilsamfundet, dissidentbevægelser og andre lignende bevægelser.

Vi kan i dag skændes om, hvad der så var årsagen til, at systemerne brød sammen. Var det den vestlige oprustningspolitik, eller var det støtten udefra til dissidentbevægelserne, til Charta 77, til Solidaritet og lignende? Det kan vi diskutere, men den påstand, at nogle var mere og nogle mindre imod, vil vi på det skarpeste afvise.

Derimod er det jo afgjort kommet bag på os alle sammen, at krisen i de lande er blevet så voldsom, som den er. Vaclav Havel har sagt, at det, som de troede var et nedslidt hus, var en ruin, og det kom også bag på mange vesttyskere, at situationen i det gamle DDR var så katastrofal, som den var. Alle er jo blevet chokeret over, hvor alvorlig situationen egentlig er, fordi så meget var hemmeligt. Også atomkraftværkerne har jo rystet os alle sammen.

Hvis hr. Ahlmann-Ohlsens indledende betragtninger skulle opfattes sådan, at De Konservative var mere imod end os andre, så håber jeg hermed at have aflivet det.

(Kort bemærkning).

Ahlmann-Ohlsen (KF):

Jo, hr. Riishøj hørte på en måde rigtigt, også ud fra den kendsgerning, at Socialistisk Folkeparti vel var tættere på folkesocialisterne, dengang disse partier styrede Østeuropa. Det er vel en kendsgerning, går jeg ud fra.

Hr. Riishøj kan måske ikke huske det, men vi havde her i Folketinget i de glade 1987-dage miljødebatter, hvor Det Konservative Folkeparti påpegede den forfærdelige fare, der var ved Ignalnaværket i Litauen og de andre værker, og da var hr. Riishøjs kollegaer fra SF her-